

buant te worden en te helpen aan het winnen van anderen, dan vragen zij zich af, wat moeten wij doen, die de Universiteit alleen van de buitenzijde kennen.

Hier is een klacht die volkomen te begrijpen is en helaas ook niet ongegrond is.

Eerst iets over dat laatste. Het is niet te ontkennen, dat er onder de afgestudeerden zijn, die hun roeping ten aanzien van de Universiteit, die toch ook hun Universiteit is, al heel slecht verstaan. Het ergste is nog niet, dat zij geen contribuant zijn, veel erger is, dat zij onverschillig tegenover de Universiteit staan en koelweg verklaren dat „zij er niet voor voelen”.

Nu moeten we dat echter ook weer tot de juiste verhoudingen terugbrengen. Er hebben in den loop der jaren vele honderden studenten aan de Vrije Universiteit gestudeerd. Gode zij dank is verreweg de meerderheid de Gereformeerde beginselen getrouw en staan ze voor de zaak, die ook de Vrije Universiteit wil dienen. Dat een enkele eens wat minder hard loopt, omdat hij moeilijkheden vreest, is te betreuren, maar is geen ontrouw aan het beginsel. Klein is gelukkig het aantal van de afgestudeerden, dat niet wandelt op de paden, die aan de Vrije Universiteit zijn gewezen.

Maar al is dit aantal niet groot, het brengt veel moeite aan de werkers. Vraagt men, waarom eenvoudige menschen ijveren voor een Gereformeerde Universiteit, dan is het in de eerste plaats om in het leven leidslieden te krijgen, die leiden naar het Woord Gods en die daarmede rekening houden in leer en wandel. Wanneer men weet, dat zelfs de officieele lichamen, die de Universiteiten hebben te verzorgen, veel meer denken aan de belangen van de opleiding dan aan die van de eigenlijke beoefening der wetenschap, is het geen wonder, dat eenvoudige menschen dit pad bewandelen. En daarom is voor hen de teleurstelling zoo groot, als ze merken dat leerlingen van de Vrije Universiteit zich gedragen, alsof zij aan een openbare hadden gestudeerd, ja, dat men aan sommige leerlingen van de landshooge-